

Sedesátá druhá

Naprosto

Bára Marii pomohla vynosit věci z auta a uklidit je do spíže a do ledničky. Zdálo se jí nezdvořilé jí nepomocť, když si s ní María tak dlouho povídala ještě před domem v autě, a měla alespoň přehled, kam se co uklízí. Byla už ale tak unavená, že jí věci padaly z rukou. Navíc María, přestože v autě měla takové pochopení, náhle jako by neviděla, že Bára nechce nic jiného než sebou praštit na postel a podívat se, jestli nemá nějaké zprávy z domova. Začala ji učit španělská slovíčka a zřejmě nevnímala, že Bára má momentálně všech jazyků plné zuby. Tak byla Bára ráda, když se v kuchyni zjevila teta s dalšími taškami s nákupem. Bára ty dvě nechala, ať si spolu poradí, a vytratila se do svého pokoje.

Mamka psala, že kluci nechtějí psát úkoly ani jeden a že se s nimi kvůli tomu denně hodinu moří, navíc mají samozřejmě každý ze své školy jiný. Musí se taky hlídat, aby si je nevyměnili. Standa chce tarantuli a tatka mu jí neprozřetelně slíbil, ale až si na ni našetří. Myslel, že Standa na to zapomene, jenže Standa pozval spolužáky z obou tříd, i z Ivošovy, ať se k nim přijdou podívat na zvířata. Ještě předem od nich vybíral po deseti korunách, aby stihnul dokoupit tu tarantuli. Paní učitelka načapala Standu s plnou kapsou kováků a samozřejmě se o to začala zajímat. Desetikačky musel vrátit, ovšem stejně se k nim někdo pořád trousí kouknout se na domácí miláčky. Bylo to nejdřív trochu

o nervy, hlavně když děti chodily v době, kdy mamka dávala v atásku hodiny, ale teď už se to napravilo, protože získala tři nové žáčky, dokonce i z Ivošovy školy. Koupit tarantuli budou ale muset, protože Standa tvrdí, že mu z nových žáků náleží finanční podíl. Není to strašné mít tak chytré dítě?

Naštěstí jen jedno, pomyslela si pochmurně Bára. Ani ji ta humorná příhoda nepobavila. Když se koukla na nepřehledný štos na stole, z něhož se měla dozvědět informace o jednotlivých učebních předmětech, dělalo se jí spíš nanic. Zítra má jít do školy a tohle všechno mít v malíčku?

Báře se tak prudce zastesklo po domově, že si s tím vůbec nevěděla rady. Kdyby teď byla doma ve své posteli! Ráno by šla do své staré školy a o všem by měla perfektní přehled. Se Standovými a Ivošovými úkoly by mamce ráda pomohla. Jen kdyby všechno nebyl problém jako teď. Všechno je nové, neznámé, samá překvapení a nedá se s tím dělat absolutně nic! Může ještě tak doufat, že se to nějak nezamotá a neudělá ještě horší. Že nenastane nějaké nedorozumění nebo tak.

Báru zamrzelo, že to bez ní doma asi funguje. Ne že by mamce přála, aby se to tam položilo. Ale zdálo se, že všechno jede ve starých kolejkách, kluci blbnou, mamka se chytá za hlavu a Bára tam není.

Bára se ještě koukla, jestli má něco i od tatky. Nezapomeň česky, tři vykřičníky! To se fakt povedlo. Bára měla chuť odepsat něco jako „to výž že ne“, ale zároveň se nechtěla namáhat psát něco tak pitomého. Určitě by ho zajímala škola, jenže má mu sdělovat, že se nechytá a že je ráda, když ji nechají na pokoji? To by odpovídalo pravdě a tatka by to snad pochopil. Nakonec Bára jen natukala: Ahoj tati, děják se tu jmenuje Social studies, asi. Pak to zase vymazala, protože už to přece psala. Nakonec napsala všem dohromady: Tarantuli jo. Přimlouvám se. Pozdravujte taky Ivoše a babičku.

Jenže ani nevěděla, jestli tarantuli jo. Bylo tak divné najednou neznat situaci. Ovšem přece nenapíše tarantuli ne, to by jí Standa neodpustil. Ještě tak aby na ni vzpomínal ve zlém!

Bára se koukla na další maily. Klára byla z holek jediná, která jí napsala a nečekala, až co dá Bára na instagram. Bára tam totiž zatím nedala nic. Přece nebude dělat, jak je to tu úžasné, když to zatím tak nevnímá!

Klára poslala pár fotek, hlavně Vítu v Národním muzeu a sebe na horolezecké stěně. Víťa má teď taky na odpoledne paní na hlídání. Je zdravotní sestra v důchodu, tak to s ním umí dobře. Bára koukala na zubící se Kláru visící na laně na umělé stěně. No, to byla tedy bomba.